

Transactions of the Royal Society of Edinburgh. Vol. XVI. Part V
for the session 1848—1849.

Proceedings of the Royal Soc. of Edinburgh.

Observations in magnetisme and meteorology, made at Makerstoun
in Scotland in the observatory of General Sir Thomas Mac-
dougall Brisbane Bart. in 1845—1846 forming Vol. XIX.
Part I of the transactions of the Roy. Soc. of Edinburgh.
Edited by John Allar Broun, Esq. Edinburgh 1849. 4to.

Mödet den 15de Februar.

Conferentsraad *Örsted* forelagde Selskabet sine Betragtninger over Forholdet, hvori Det, som vi finde uskjönt i Naturen, staaer til det Heles Skjönhedsharmoni. Han begyndte med at sige, at han, endskjönt han ofte havde tænkt over denne Gjenstand, dog fölte at han var langt fra at have oplöst sig alle Vanskeligheder; men at han fornemmelig dreves til nærværende Meddelelse ved det Önske, at höre sine Selskabsfællers, og siden andre Sagkyndiges Bemærkninger derover. Meddelelsen gav ogsaa virkelig Anledning til Forhandlinger, som ikke have været uden Indflydelse paa den Fremstilling af Indholdet, som her forelægges; thi adskillige Indvendinger viste Meddelelsen, at han i visse Retninger ikke havde udviklet sin Mening tilstrækkeligt, og ved nogle understöttende Bemærkninger blev han paa den anden Side sat istand til at udtrykke sig med en fuldere Tillid, i det mindste over eet Punkt. Han troede ogsaa forud at burde undskylde, at han for at fremsætte de Betragtninger, som umiddelbart angaae Gjenstandene, maatte udbrede sig over Adskilligt, som ikke staaer i umiddelbar Forbindelse dermed.

Örsted har i sin Samtale over Tonerne (Skandinavisk Selskabs Skrifter 1808) fremsat og siden i flere Retninger udfört den

Grundlære, at vi modtage Skjönhedsindtryk af det Fornuftstemmende i Tingene, dog ikke saaledes at vi ved Tænkning opfatte det som fornuftstemmigt, men derved at vor indre Sands, ifølge sin egen Fornuftindretning, föler Tilfredsstillelse ved det Fornuftstemmende.

Det kunde ved förste Öiekast synes, at der af denne Lære maatte följge, at alt Fornuftstemmende skulde være skjönt; men hertil svares, at vor indre Sands ikke formaaer at fatte Præget af andre end de mest enfolde Tanker. Grændsen herfor er ikke fast, men tvertimod meget bevægelig. At Skjönhedssandsen, lige-saa vel som de udvortes Sandser, har en meget ulige Skarphed hos de forskjellige Mennesker, at den endog hos hvert Menneske kan skærpes ved Övelse i skjönne Gjenstandes Betragtning og Efterligning, er Enhver bekjendt: men at Tænkningens Indvirkning formaaer at udvikle den indre Sands, er en Sandhed, som maaskee ikke saameget kan siges at være betvivlet, som at være blevet altfor lidet anvendt til at forstaae Skjönhedslæren. Nogle Exemp-ler ville bedst oplyse dette. Det er en bekjendt Erfaring, at Men-nesker, hvis Forretninger fordre, at de meget hyppigt udföre Maalninger og tænke over samme, derved opnaae en Færdighed i strax at skjönne baade Störrelser og deres Forhold, uden fore-gaaende Overveielse. Det tidligere Tænkte er da blevet dem til noget Umiddelbart. De, som meget sysselsætte sig med tænkende Brug af Tallene, erhverve derved en lignende Færdighed, til umiddelbart at opfatte mange Talforhold, som Andre kun ved Eftertænkning formaae at fatte. Endskjönt disse Exempler, som ere valgte, fordi de ere saa bekjendte, vedkomme mange Ting, som ikke höre til Skjönhedsopfatningen, ere de dog ikke denne fremmede; thi Maalforhold er En af det Skjönnes Bestanddele.

I utallige Tilfælde danne vi os i vor indre Sands et Billede af Ting, hvoraf vi aldrig have modtaget noget umiddelbart Sandse-indtryk. Længe förend Menneskene fandt paa at afbilde Landene ved Korter, dannede Mænd, som havde gjort iagttagende Reiser, sig et Billed af det bereiste Land, og meddeelte andre det. Dette Billed havde han da ikke af blotte Sandsninger; Afstandene havde han f. E. ofte maattet slutte sig til af forskjellige Omstændigheder,

som den paa visse Reiser anvendte Tid, sammenholdt med de overvundne Vanskeligheder. Bjergenes Udstrækning og Høide, Flodernes Løb, Kysternes Udstrækning og Skikkelse kunde han ligesaa lidet udelukkende have lært af umiddelbar Sandsning, eller endog af Andres Beskrivelse, men maatte i mange Henseender have udgrandsket den. Men det ved alle disse sandselige og aandelige Handlinger dannede Billed traadte nu frem i hans Anskuelse, og det blev ham muligt, gjennem Talen at opvække samme hos Andre. De Afbildninger, som i vor Tid tilveiebringes af Landene, ere Værker af utallige Maalninger og Slutninger, saa at det Billed, vi ved Hjælp af et Landkort modtage af et Land, hidrøre fra en Forening af Sandsning og Tankevirksomhed. Vil man endog paastaae, at den som nu seer Kortet, kun faaer Billedet ved Hjælp af en umiddelbar Sandsning, maa man dog tilstaae, at den som først frembragte Kortet, ikke var i samme Tilfælde. Iøvrigt er det vel klart, at den som blot modtager det umiddelbare Sandseindtryk af Kortet over et Land, og ikke til Synet af Kortet medbringer mange ved Tænkning erhvervede Indsigter, og desuden grandsker videre derover, vil deraf hente sig et meget fattigt aandeligt Billed.

Saaledes indlemmes Kundskaber, som vi ved Tænkning have erhvervet os, som et aandeligt Billed i vor indre Anskuelse, og fornyes ved given Leilighed deri, med Anskuelsens Umiddelbarhed, altsaa uden at al den Tænken, hvoraf det er Frugten, tillige skulde fornyes. Tænkning og Sandsningsevne have arbeidet derpaa i Fællesskab, og det bliver ogsaa bestandigt fælles Eiendom, kun bruger hver af disse Evner det paa sin Maade. Selv med Hensyn paa Gjenstande af en mindre sandselig Natur gjælder dette. Den som kjender mange Sprog, og har grandsket deres indbyrdes Forhold, vil om hidrørende Gjenstande ikke blot med Overveielse og Eftertænkning dømme rigtigere derom end den Uvidende, men ogsaa derover have et Skjøn, ifølge et umiddelbart Indtryk. Selv hele Tænkningens resultater bringes saaledes til at gaae over i Anskuelsen. Vi opfatte f. Ex. Cirkelens Figur først ganske umiddelbart, og vor indre Sands tilfredsstilles ifølge sin oprindelige Fornuftstemighed ved dette Indtryk; men hertil kommer hos den

der har gjennemtænkt de mangfoldige Egenskaber og Forhold, som Tænkningen lærer os at finde i Cirkelen, en Forestilling om den Tankernes Eenhed, hvori de alle høre sammen, og — har man ret gjort sig fortrolig dermed — saa indpræger denne Forestilling sig som et Minde i den indre Sands, og danner deri et Tanke-billed, som ei blot tilhører Fornuften, men ogsaa Sandsen, der fornemmer den som Noget den umiddelbart foresvævende.

I det den indre Sands saaledes gennemtrænges og befrugtes af vore øvrige Evner, og virker saavel opfattende som frembringende med Umiddelbarhed, er den ikke blot en Sands i Ordets mere indskrænkede Betydning, men faaer Navn af Indbildningskraft. Det er ved denne Evne, at det Skjønne opfattes og, forsaavidt det udspringer af os selv, skabes. Den virker ligesom alle Kræfter i Verden efter Fornuftlove. Vel skeer dette meget hyppigt paa en Maade, som undgaaer vor Grandskning; men dog er det lykkedes os at see saa mange og tydelige Spor deraf, at vi derfra kunne slutte til det Hele, ligesom vi gjøre det med Hensyn paa Naturens Love.

Efter alt det Foregaaende see vi, at Indbildningskraften har en Række af Udviklingsstader, som paa de mangfoldigste Maader løbe over i hverandre. Man kunde maaskee deri opstille nogle betydningsfulde Udviklingstrin, ligesom man sætter Tidsaldere i Historien; men dette skulde dog ikke her forsøges, hvorimod man kunde skjælne tre Hovedarter efter de i Skjönhedsopfatningen sammenvirkende Evner: den egentlige Natursands for det Skjønne: Indbildningskraften, som denne ved vore forskjellige Sjæleevners mangfoldige Virksomhed befrugtede Natursands: den vidende Skuen, som finder Sted, naar Indsigten har naaet den Klarhed, at den vundne Sandhed fremtræder i en for den indre Sands anskuelig Skikkelse.

Forsaavidt den indre Sands fornemmelig opfatter umiddelbart, ville Figurer, som udtrykke de eenfoldere Tanker, Symmetrie endog af meget forviklede Former, Lysafskygninger og Farveforhold, Lydbevægelse (Rhythmus), de eenfoldere Toneforhold og Tonebevægelser, være dens fornemste Gjenstande.

Meget, som denne Sands vilde opfatte som skjönt, dersom den kunde modtage Indtrykket deraf paa eengang, eller indenfor

visse snævre Grændser i Tiden og Rummet, viser sig saaledes for den, at de vidt fra hverandre fjernede Dele kun enkeltviis fremstille sig for den. Et Exempel, som henviser paa mangfoldige andre, vil oplyse dette. Forestille vi os et bladløst Træ ganske for sig alene, ville vi sjeldent nok finde det skjönt, men dog kan det i en heel vinterlig Egn være et Led i et skjönt Hele. Gaae vi nu videre og tænke os Træet i dets hele aarlige Væren, saa optages dets fattige Vintertilværelse i et heelt Livsbillede, og udgjør et Led i dets Skjönhed. Det er sandt, at saadanne Exempler ikkun vise, at det eenstige Skjønne kan være Led af et Skjönhedshele; men mere er der her endnu ikke tilsigtet; thi den blot umiddelbart virkende Sands kan ikke opfatte de mere forviklede Naturtanker. Enhver vil mindes Exempler nok, hvor enkelte Naturgjenstande, som for sig intet Skjönhedsindtryk gjorde paa ham, dog ikke have forfeilet det i en forenet Virkning af Omgivelse og Belysning, med alle deraf følgende Afskygninger, ei at tale om, at Mennesket saa tit ikke befinder sig i den Tilstand, at han opfatter Tingene saaledes med forenet Liv og Rolighed, som udkræves til ret at føle, hvad Naturen byder ham. Det, der af Sandsen ikke opfattes som skjönt, er da meget ofte kun Brudstykker af et skjönt Hele; vi kunne sammenligne det med et af et symmetrisk Hele saaledes udrevet Stykke, at al Symmetrien deri er forsvunden, eller med en Dissonants, som kan opløses derved, at den i Forbindelse med flere Toner indlemmes i et lidt større Tonehele.

Paa noget lignende have vi at tage Hensyn, ved at betragte den Skjönhedsopfatning, der finder Sted, naar en Gjenstand, som uden for sin Naturstilling synes at være uskjön, viser sig som skjön, naar den sees i sin rette Naturstilling. Svanen finde vi skjön; men dette vilde vi neppe, dersom vi ikke vare vante dertil ved Samfoldigheden af alle de Indtryk, hvorunder vi pleie at see den. Den beröimte veltalende *Burke*, hvis Tanker over det Skjønne vistnok have faaet en lidetfortjent Anseelse, brugte blandt andet Svanens almindeligt tilstaaede Skjönhed til at besmykke den Mening, at Skjönheden slet ikke beroede paa Figuren; at den ikke ene beroer derpaa var ham ikke nok. Man vil her ikke videre

opholde sig ved hans Meninger, men bruge Svanen som et oplysende Exempel paa Betydningen af en Gjenstands Naturstilling med Hensyn paa Skjönhedsopfatningen. Man forestille sig et Menneske i det besynderlige Tilfælde, aldrig at have seet en Vandfugl. Lad ham første Gang faae Svanen at see i en Hönsegaard, mellem de övrige Fjederdyr og berövet den Adgang til enhver stor Vandsamling, hvori den kunde rendse sine Fjedre og vedligeholde deres skinnende Hvidhed; mon han vilde finde den smuk? Han vilde vel rose den smukke Böining, Halsen antager i visse Stillinger, og det röde Næb; men han vilde studse ved dens ufuldkomne Ligevægt, og sige: der er et forunderligt Misforhold mellem den lange Hals og den korte Krop med de korte Been og brede Födder, hvoraf følger en vraltende Gang; men lad ham nu see den i dens rette Naturstilling, flydende paa Vandet, og han vil neppe gjenkjende den. Vi betragte den som oftest kun nær nok, naar den befinder sig paa en rolig Vandflade, hvor den afspeiles i Vandet, og i Forening med sit Billed danner en udmærket skjön symetrisk Figur. Dens i Vandet ideligt tvættede Fjedre, vise sig her i deres skinnende Hvidhed, og danne en skjön Sammenstilling med det brede, röde Næb og det mørke Öie, som fremtræder mellem det Röde og Hvide; men desforuden er her enhver Mangel af Ligevægt forsvunden. Vandet bærer den Krop, som kun undtagelsesviis skal bæres af Benene. Halsen, som i sin böiede Stilling allerede selv er skjön, bidrager i denne Stilling med til Ligevægten, imedens Svanen majestætisk langsomt skyder sig hen ad Vandfladen. Indbildningskraften föier endnu noget til dette næsten umiddelbare Skjönhedsindtryk. Ved Hvidheden opvækkes Forestillingen om Reenhed; og da Hvidhed og Reenhed ere os et Sindbilled af aandelige Egenskaber, modtage vi uformærket dette Indtryk med, uagtet vi ingenlunde tillægge Dyret selv disse Fuldkommenheder; men det bliver os et Sindbilled af noget höiere end det, vi umiddelbart see i Gjenstanden. Fra en anden Side föier endnu Indbildningskraften nye Forestillinger til; medens vi see Svanens halvtlöftede Vinge, mindes vi paa eengang om dens Lighed med et fjernt Skib, og dens Evne til at flyve. Det Indtryk, vi modtage af hele Synet, har Noget af det Ophöiede, No-

get af det Kraftfulde, Noget af det Rene, Noget af det Harmoniske, som ofte endnu forhøies ved Omgivelsen, som den blaae Himmel, der speiler sig i Vandet, Vandets egen Blankhed, en Baggrund af grønne Træer. Kun hos nogle Faa vil endnu Oldtidens Digtersagn om Svanesangen og denne Fugls Helligelse til Apolløie Noget hertil. — Men naar vi nu see Svanen paa Land, op-høre vi da at finde den skjøn? Som oftest følger det hele Billed, vor Indbildningskraft har dannet sig om den, endnu med paa denne Dyret fremmede Grund og forandres kun lidet i den korte Tid, vi sædvanligt see den der; men skulde vi see den der længe, vilde dens for en saadan Tilstand uhjælpsomme Bygning meget forandre det Indtryk, vi havde modtaget af den, medens vi saae den i dens egentlige Naturstilling. Vi ere saa vante til at see Svanen i dens rette Naturstilling, at vi næsten studse ved Opfordringen til at betragte den udenfor samme. Ganske i det modsatte Tilfælde befinde vi os med Hensyn paa Aben. See vi et Öieblik bort fra de Fölelser, der opvækkes hos os, naar vi sammenligne den med Mennesket, og försætte vi os hen i de Egne, hvor den fremstilles os i dens Naturstilling, i Skoven, paa Trærnes Grene, mellem deres Löv, hvor dens behændige Klavren og dens lystige Spring more os, saa tjener den baade til at oplive den Naturomgivelse, hvori den befinder sig, og opvækker et dermed sammenhængende Behag. Dens Lighed med Mennesket, som man iövrigt har anslaaet for höit, har givet os Anledning til Sammenligninger, som have krænket vor Selvfölelse, men endnu mere ere faldne ud til at vække hos os en Modbydelighed for den. Det maa være nok at have henpeget paa Noget, som kan bidrage til at oplöse denne Naturdissonants; maaskee vil en mere Indsigtsfuld kunne gjøre dette fuldkomnere: maaskee vil denne Lösning endog fordre Indsigter, som endnu ikke haves. Til at forebygge Misforstaaelser bör det endnu her udtrykkeligt siges, at der ingenlunde fordres, at vi skulle ophöre, indenfor en vis Opfatningskreds at betragte Aben som hæsli, fordi den Hæslihed, vi finde hos den, kan som en [Naturdissonants oplöses i en omfattende Harmoni; hver af disse Opfatninger har sin Be-

rettigelse, kun den ene i en langt høiere og omfangsrigere Tilværelseskreds end den anden.

Til at oplyse en anden Art Hæslighed hos Naturgjenstande, kan Flagermusen tjene. Den henhører til Pattedyrene og har dog en falsk Lighed med Fuglene, idet at dens Forbeen med deres umaadeligt forlængede Tæer ere bespændte med Hinder, som tjene til Flyveredskaber, saa ulige disse end ere Fuglens Vinger. Dette Dyr afviger saa stærkt fra Pattedyrenes Skikkelser, at vor sandelige Opfatning ikke vil give den Plads imellem dem, og ligesaa daa gaar det, naar vi forsøge at give dem en Plads blandt Fuglene. Den skrækker saaledes Inbildningskraften, som noget Unaturligt, endskjönt den unægteligt har sit velbestemte Sted i Dyrlevets Udviklingsrække; men dette fremtræder ikke for Indbildningskraften. Først dersom en høist fuldendt Viden kunde fremstille i enfolde og klare Træk, hvorledes den hørte til Naturhelet, vilde Indbildningskraften kunne danne sig et tilsvarende Billede. Paa det Indsigternes Stade, hvorpaa vi befinde os, maa Indbildningskraften blive uforsonet dermed; ja, den föier endnu til, at den förer sit Liv i Mörket, og derved end ydermere minder os om noget det Skjønne og Gode Fjendtligt. Fornuften kan ikke fordre, at Inbildningskraften skal opfatte Sagen anderledes; men den siger os allerede foreløbigt, at netop det, at den skjuler sig i Mörket, formindsker dens Indgreb i vor Skjönhedsverden, og Fornuften tvivler ikke om, at Flagermusen udgjör en Dyreslægt, der hører til det Heles Samstemning. Man seer let, at Vanskeligheden ikke her er fremstillet som oplöst, men at der kun er henpeget paa den i Fornuftverdenen liggende Nödvendighed, at den maa lade sig oplöse, og gjennem en ved Fornuften frembragt Klarhed engang findes forsonet med Indbildningskraften. Hverdagslivets Opfatning vil herved ikke tilintetgjøres; thi det vil kun være forsaavidt, som Indbildningskraften gaar over i vidende Anskuen, at denne Forsoning skeer.

Det er ogsaa först paa et saadant Stade, at Vanskabningerne kunne sees i deres Sammenhæng med hele Naturens Lovstemmighed. Saavidt vor Indsigt hidtil er kommen, see vi, at Vanskabningerne frembringes ved en overvæltet enten Forstörring eller

Formindskning af visse Organer, og Iagttagelserne over dette Slags Misforhold oplyser os ikke sjældent vigtige Naturhemmeligheder; men efter hvilke Love de indordnes i det Heles Fornuftermonni, vil sandsynligviis seent opdages.

Selv Digtningssaanden har sin Indflydelse paa vor Skjönhedsopfatning; her tales ikke om tilfældige Digtninger, men om Menneskesamfundets. Saaledes er den Plads, vi have indrømmet Löven i vor Skjönhedsverden ikke blot givet ifølge dens Skikkelse. Alt, hvad man i de Lande, hvor Löven har sit Hjem, har fortalt om dens Styrke, er fulgt med Kundskaben om Dyrets Skikkelse, saa at Indbildningskraften faaer et meget forstærket Indtryk af Lövens iövrigt virkelig kraftfulde Ydre. Den af Erfaringen over Menneskene hentede Kundskab, at den Kraftfulde lettere end andre hæver sig over smaalige Lidenskaber, har ladet Menneskene tillægge Löven en Höimodighed, den ikke har; men det er, om man saa tör sige, Menneskeslægten's Naturdigtning, der har heftet sig til Dyret, og derfor med Berettigelse optages i Menneskeslægten's eller maaskee kun i visse store Menneskesamfund's Indbildningskraft. Paa samme Maade har Indbildningskraften tildannet vore Forestillinger om de Dyr, som nærmest omgive os, eller nærmest komme i Vexelvirkning med Menneskene, og saadanne forenede Værker af Sandsning og Indbildningskraft have deres Gyldighed indenfor den Tilværelseskreds, for hvilken de ere dannede.

Paa samme Maade er der ogsaa bleven anviist visse Dyr en Plads blandt de Hæslige, uden at denne vilde været anviist ifølge det rene Sandseindtryk. Til Exempel derpaa kan Slangen tjene. Vor Erfaring om den Giftighed, som findes hos mange Arter deraf, har sikkert sin Deel deri. Ved Menneskeslægten's Naturdigtning er vor Uvillie mod den end ydermere foröget. Denne Opfatning af Slangen som hæslik har samme Gyldighed, som de nylig omtalte Skjönheds Indtryk af adskillige andre Dyr.

Örsted tilföiede her en Bemærkning over digtede Skikkelser. De billeddannende Kunstnere have ofte brugt Vinger til at antyde Guders og Engles Evne til at bevæge sig gennem Rummet over Jorden. Forsaavidt disse Vinger ere blevne brugte til Antydning af denne Evne, have de deres gode Gyldighed for Indbildnings-

kraften; men ofte have Kunstnerne, dog saavidt jeg mindes ikke i Oldtiden, dannet Vingerne saa store og saaledes stillede, at Indbildningskraften maae tage dem for den fremstillede Skabnings virkelige Flyveredskaber. Hvor dette finder Sted, taber Skabningen sit Præg af Overnaturlighed, den vil være naturlig, og bliver naturstridig. Det er en Naturlov, at Vingerne hos alle Ryghvirveldyr kun dannes ved en egen Udvikling af de Bevægelsesredskaber, som tilhøre Forkroppen, Armene hos Menneskene, Forbenene hos Pattedyrene. Derfor have Fuglene hverken Arme eller Forbeen. En Indbildningskraft, som er fortrolig med denne Naturlov, vil da stødes over hin digtede Forandring i Menneskeskabningen. Mange, som kun løseligt have hørt om denne Lov, men ikke indseet dens Naturbetydning, ville uden Tvivl dog finde en Tilsætning af Vinger uanstødelig. Deres, med Hensyn paa denne Sag kun i det Tomme svævende Tanke, finder den ikke umulig; men den, som har nogen Kundskab om de Muskler, som vilde behøves til at sætte saadanne nye Bevægelsesorganer i Virksomhed, og alle de vidtomfattende organiske Forandringer disse atter vilde forudsætte, indseer at Forandringen, hvis den gennemførtes, maatte gjøre den fremstillede flyvende Figur til en ganske anden Skabning end et Menneske. *Ørsted* henstiller denne fra Naturvidenskaben hentede Betænkelighed til Kunstnernes og Kunstkjenderes Overveielse.

Endnu foreligger der en vigtig Art af det Hæslige til vor Overveielse, nemlig de Ting som hænge sammen med de levende Væseners Ödelæggelse. Faa Gjenstande gjøre et saa stærkt Indtryk paa os som Forraadnelsen. For den umiddelbare Sands er den væmmelig, for Livet farligt, for Indbildningskraften rædsom. Den kan paa Endelighedens Stade aldrig ophøre at frembringe dette Indtryk hos os; thi den viser os ikke den sandselige Tilintetgjørelses høie Betydning i Naturlivets Hele, og endnu mindre det Haab, som for Mennesket ligger hinsides denne Tilintetgjørelse. I den høieste aandelige Anskuelse træder dog denne, af Indsigten os lærte Sammenhæng ogsaa frem for Indbildningskraften og danner et ophøiet Skjönhedsbilled, under hvis Anskuelse det ikke falder os ind at nedstige til Minder om Sandseindtrykkene. Enkelte

af Dödens sandselige Tegn, kan den billeddannende Kunstner, navnlig Maleren dog benytte, f. Ex. Dödningehoved med Dödningeknokler ved Siden af en Mand i Andagt. Det bliver da en ved sin Sammenhæng med et højere Haab opløst Dissonants. Digteren, hvis Fremstilling ikke er bundet til det umiddelbare Sandseindtryk, kan endnu gaa langt videre, og opløfte os til en Höide, hvor Undergangen kun er Indgangen til et højere Liv.

Saaledes gives der vistnok, med Hensyn paa Alt hvad der opfattes af os som uskjönt eller hæsligt i Naturen en aandelig Opfatningskreds, hvori det er Led i et Skjönhedshele. Var det os muligt at sammenfatte alle Gjenstande paa Jordens Overflade, saavel de skjønne som de uskjønne, i et indtil Overskuelighed formindsket Billed, hvori naturligviis alle Gjenstande maatte være indbefattede i deres rette indbyrdes Storhedsforhold, vilde sandsynligvis endog denne sandselige Anskuelse danne et Hele af en høi Skjönhed.

Meddeleren föler selv dybt hvor usigeligt langt disse Bemærkninger ere fra at oplöse den store Opgave, han her har berört; men det har syntes ham gavnligt, at den som har gjort en saadan stor Opgave til Gjenstand for sin Grandskning, vover at fremsætte sine Tanker til Prövelse, om han endog finder sig langt fra Maalet.

Er hans Opfatning rigtig bliver det Hæslige, ligesom *i en vis Betydning* det Onde, et Endelighedsforhold. Det Væsentligtskjønne derimod er evigt.

Mödet den 1ste Marts.

Et Udkast til Selskabets Budget for 1850 blev forelagt af Kassecommissionen ved dets Medlem Conferentsraad *Kolderup Rosenvinge* og efter Dröftelse og de fornödne Afstemninger blev Budgettet saaledes bestemt: